

Борис Пастернак

**СТИХО-
ТВОРЕНИЯ**

ARS POETICA

БОРИС ПАСТЕРНАК СТИХОТВОРЕНИЯ

Превод: Кирил Кадийски

chitanka.info

ЗА ФЕВРУАРИ, БЕЗ ДА ЧАКАШ...

*За февруари. Без да чакаш,
пиши, ридай с мастило ти,
дордето — черна пролет сякаш —
вън пльокащата кал лъщи.*

*Вземи файтон. За шест петака
през блавест, през колела
отивай при дъжда разплакан,
по-шумен от мастилен плач.*

*Там — круши овъглено-сини —
рой врани във водниста кал
ще рухнат в миг и ще се срине
в гледците сухата печал.*

*Чернеят там следи предишни,
от грак е въздухът изрит
и с плач щом стихове редиш ти —
случайните са по-добри.*

1912

ЖАРАВА БРОНЗОВА В МАНГАЛА...

*Жарава бронзова в мангала —
сред парка брѣмбари искрят.
До мойта свещ недогоряла
цѣфтящи светове висят.*

*И както в непозната вяра —
аз преминавам тѣй в нощта,
където зад топола стара
се крие лунната межда;*

*там — явна тайна — вир се мярка,
там шепне ябълков прибой,
наколно жилище е парка
и в свода се оглежда той.*

1912–1928

СЪН

*Сънувах есен в здрача на стъклата,
приятели — и ти сред смях пиян,
и в миг — сокол, усетил кръв пролята
сърцето спусна се към твойта длан.*

*Но времето от старост се изнерви,
отвън сребреше рамките с варак
и с кървавите сълзи на септември
обливаше прозорците зора.*

*Но времето старееше и плюша
пропукваше се като лед със звън.
В миг — гръмка — ти се сепна и ослуша,
и секна, ек камбанен, моят сън.*

*Събудих се. Бе мрачен като есен
денят и вятърът, брезите слял,
по свода в бесен бяг ги бе понесъл —
тъй както дъжд от слама след кола.*

1913–1928

ПИРОВЕ

*Аз пия горестта на туберози, пия
небето есенно, измамната ти страст.
Скръбта на ноци и кръчмарска олелия,
на строфи стенещи тъгата пия аз.*

*Издадия с талант — в ръцете с пълни чаши.
Зарад парчето хляб не влизаме в борби.
Тревожи нощен вой наздравиците наши,
които и не ще се сбъднат може би.*

*Наследственост и смърт все с нас ще се наместят.
А призори пламти високият листак
и — мишка — рови из долапа анапестът,
и Пепеляшка се облича в дрипи пак.*

*Целувка детска е стихът, невинна ласка,
пометен — подът, ни трошица в този дом.
И Пепеляшка в дни охолни е в каляска,
а щом е без петак — то може и пешком.*

1913–1928

ЗИМНА НОЩ

*Този ден не ще се върне с газ светилен,
сенки-пелени не вдига пак нощта.
Над света е зима и димът — безсилен
да изправи тия килнати къщя.*

*Стрехи — палачинки, и фенерът — хлебче,
и на бяло — черен — открои се пак
този дом. Аз тук съм гувернант. И вече
сам съм, ученика рано днес приспах.*

*Никого не чакат. Всичко се затваря.
Тротоарът в буци. Прагът в пряспа. Но,
памет, не роптай. Срасни се с мен. Повярвай
и ме увери, че с тебе сме едно.*

*Пак за нея? Мене друго ме вълнува.
Кой ѝ даде срока, вярната следа?
Всичко е от този удар. Не, не струва —
аз на нейна милост отговор съм дал.*

*Тротоарът в буци. А снегът е бухнал
и бутилки черен лед е наредил.
Сняг. Фенерът — хлебче, и коминът — бухал,
цял в пера потънал, неприветен дим.*

1913–1928

УРАЛ ЗА ПЪРВИ ПЪТ

*Без врачки бабуващи, в мрака, заудряла
с ръце тъмнините, от болка примряла,
уралската твърд вече раждаше утрото,
от адските мъки почти ослепяла.*

*Сред громол се сривах, случайно докоснати,
грамади и бронзове на случайни масиви.
Пъхтеше пак пътнишкият. И това по откосите
катурваше призраците на елите плашливи.*

*Унасяше димящият изгрев. Как иначе:
тъй както крадецът на спътник свой валиум —
злосторният майстор на печки Горинич е
насипал зора на заводи, превали.*

*В огнища се сепнахме. От хоризонтите кървави
със ски към леса азиатци летяха,
подметките ближсеха и корони подхвърляха
на боровете и царски венчавки тъкмяха.*

*И боровете се вдигаха и без много да важничат
пристъпваха чинно пред мъхестите власти
по пухкав килим от дамска оранжева
с варази и люспици заблестели.*

ЛЕДОХОД

*Не смее пролетният грунд
за кълнове да мисли още.
Подал изпод леда гръцмун,
чернее по брега от снощи.*

*А залезът е клещест рак.
И без месо не ще извади
деня от блатото. И как
пламти просторът плътояден.*

*Със слънце дави се, облят
в кръвта му, влачи го до късно
и о леда го бие с яд,
и — съомга розова — го къса.*

*Залита сумракът пиян,
такава хищна тишина е,
но ледените острия —
зелени ножове — сияят.*

*Безспирен, алчен хрип, зловещ
скриптеж, ханджари в схватка жива
и сблъскващи се ледове,
които скърцащо преживят.*

СЛЕД ДЪЖДА

*Отвън — зад стъклата — гъмжи от листа
и не е небето прибрано от локвите.
Но край! А какво бе по тия места.
Сега е друг разговор вече. И толкова.*

*Отпърво внезапно бе — яростно, с яд
нахлу и дърветата бяха подгонени,
из двора изтърпан: от сприя — под град
и пак — от сайванта насам, към балкона ни.*

*С дробове разтворени пий свежестта.
Това, че тополата с пукнати жили е —
градинският въздух, сифонно свистящ,
газиран е с нейните сетни усилия.*

*Стъклата балконски — бедра и плещи
на голи плувкини — от хлад изпотени са.
Премръзнала ягодка скрежно блести.
И с лед посолени са всички растения.*

*И ето че лъч в паяжина искри
и ляга в копривата, ала до време е
и скоро от възлена, в храстите скрит,
ще пламне дъгата и ще се възземе.*

ПРОЛЕТ

*Не пъпки, а лепкави топли угарки
по клонките лепнати! Сепнат —
април. И мъжественост лъха от парка,
я горските реплики крепнат.*

*Лесът се задъхва, че с клуп от пернати
гърла — сякаш бивол — запрян е
и в мрежи простенва, тъй стене в сонати
стар орган — гладиатор стоманен.*

*Поезийо! Морска звезда със смукало
бъди и — от злага по-мека —
аз бих те положил сред парка изкалян
на мокра зелена скамейка.*

*Там пускай си пищни жаба, ако искаш,
и облаци, локви — изпий ги!
А нощем, поезийо, ще те изстискам
за здраве на жадните книги.*

1914

ЩАСТИЕ

*Пороят вечерен изпит е
от парка. И има резон:
нас щастие ще ни връхлита
със стръв — като облачен сонм.*

*Навярно бурливото щастие
такова е по същество —
дърветата в транс шумолящи
в столисто — след дъжд — тържество.*

*Там сключен е мир. Като Каин
из покрайнините с печат
запрян е — забравен, окаян —
гърмът, от листата осмят.*

*От свода. С капчуци хълцукащ
и ясен — понеже без край,
без чет са горите: в очукано
решето решетата сбрал.*

*На плосък листак. В океана
от пъпки стопени. С възторг
от буйстващото обожание
на молещите за простор.*

*Лещакът мълчи неизтръскан.
И щиглец, не спрял да свисти,
зрънца тъй в кафеза си пръска
от страст, както злакът — звезди.*

ОТПУСНАЛ ВЕСЛА

*Лодката бие се в сънната гръд,
ивите виснат, целуват и ключици,
лакти и ключове — о, някой път
може и с други това да се случи.*

*В песните всички тешат се с това.
Значи — пак пепел от люляци сребърни,
лайкучка в бисери, росна трева,
устни, уста със звезди да разменяте.*

*Значи, прегърнал простор, небеса,
Херкулес в яка прегръдка улавяй,
значи — и цели столетия сам
нощи да губиш за трели на славей.*

ИМПРОВИЗАЦИЯ

*Клавишите — ято — аз хранех с ръка,
не спрели да пляскат, подхвъркват и клякат.
Протегнал ръце, изпънал крака,
запретнал ръкав... и нощта в моя лакът*

*се търкаше. Мрак бе. И в плисък — вирът.
И птиците — мислех, — обичайки, ловко
ще те умъртвят, но не ще умрат,
с кресливите, черните, здравите човки.*

*И в плисък вирът бе. И беше мрак.
Нощта — залъщя от катран и от лак тя
и лодката беше с оглозган гръбнак —
от пръски. И птиците — дръзки край лакътя.*

*И с мрак се жабуреше шумно вирът.
Все още се малкото — мислех — нахвърля
и самките ще умъртвят — не умрат —
с рулади в кресливото, сгърчено гърло.*

1917

МЕЛНИЦИ

*Гърмят огромни колела.
Струят и хрускат класовете.
Ридае дрезгав кучи лай
на друга някаква планета.*

*Селото, в плен сребрист, гори
с белтъка на сънливи хати.
И лае песът, и дори
с клепало бие о луната.*

*Спи долу, в ниското, вирът,
волове спят, примигват вишни
и кукурузите държат
кочани в пазвата — на скришно.*

*А там над всички естества,
налети като тежко мливо,
не грозна крепост е това,
а мелницата костелива.*

*Разплакан Харковски уезд,
русалки с леи ленив до кръста
и сиви свещи с трепет чест —
върби, къщя, звезди на гъсто.*

*Тъй устни шепнат; плетат тъй пръсти;
невнятни — въздъх; и китки — кости;
и кой узнал би и казал просто
какво било е околоръст тук?*

Кои тъй храбри са, кои тъй смели са

*блаженство тъпо да сменят с рискове,
щом тук и вятърните мелници
окочанели са на лунна изповед?*

*Те — с вятър сдобити, звездите — със зрак.
Той литна в тъмите, а няма го пак.
Но флот са и знаем — напук на света
те с въздух на заем живеят все тъй.*

*Плещите превили, с крилата над нас
кръжат на кокили — те, степни платна.
Кошове — шалвари; а върху гърба
кълчищници стари едва се крепят.*

*Когато кокошки и трици в едно са
сред врява до бога и стълбове прах
и капките падат — грошове в подноса,
и в синьо нощта е пред къщия праг,*

*и рокли настурции късат и буря,
балонно раздула платно-панталон,
се втурва и вижда тъй, сякаш прижуря,
с тополов снежец заслепен небосклон —*

*тогава пробуждат се мелниците смирени.
И мислите им смлащо се завъртват едва.
И те са огромни — като мисли на гении,
и несъразмерни — сякаш техни права.*

*Сега пред всички житейското жито е.
Всички помисли степни и всички слова,
от жегата измислени сред планините,
изсипват в кошовете им своя товар.*

*Видели ги, локомотивите точат се,
врязват се в кашата, към хълмите пак
и хлопат с пара по тъмите клокочеци,*

и зейва пещта им — изкормен тумбак.

*А редом паспалени викове изплезил е,
задавян от подковената чорба и потта,
и спира пътят, в прах до глезените,
къртичината си под тях.*

*И те, уморени от подаръка за валцовете —
безкрайните житни равнини, —
мелят на пространствата кариерите калциеви
и съдби, и сърца, и дни.*

*И мелят те, смилат царствата погълнати,
и бялват очища облаци прах,
и може би няма страна — напълно да е
за бездънните им мозъци добра.*

*Но те не се жалват, не пестят и силите си.
Тленни в старото, налени в бъдните времена,
неизвестни изгреви тях като силози
препълват ги с топлина.*

1915 (1928)

НА ПАРАХОДА

*Тих утринник. Смрази лицата ни.
Трептяха трескави листа.
По-син и от пера на патица
над Кама изгрев заблестя.*

*Бюфетчикът с чинийки тракаше.
Лакей прозя се. А свещта
сред светлини изчезна — сякаш че
светулки бъкаха в нощта.*

*Те ниско виснеха сред пристана —
искриста нишка. Звънна три.
Лакеят бе зает с почистване
на бронза в смръзнал стеарин.*

*Мълва старинна, неизбистрена,
билинно-нощна от камъш, —
край Перм, сред бриз, забърза в бисера
от лампи Кама изведнъж.*

*Вода нагълтала, се давеше
и пак изплуваше звезда,
и трепетен език подаваше
в кандило — камската вода.*

*И дъх на кухня се долавяше,
на цинквайс лъхаше, на лак.
Подслушвал дълго, изоставаше
назад по Кама сънен мрак.*

С бокал в ръка, присвито вперяхте

*око, съзрели как расте
рой недомлъвки над вечерята,
но бяха ви досадни те.*

*Зовяхте вие събеседника
назад, към миналите дни —
последна капка от последните
да сте сред техните вълни.*

*Тих утринник. Смрази лицата ни.
Трептяха трескави листа.
По-син и от пера на патица
над Кама изгрев заблестя.*

*Зора. След кървавата баня тя,
след нефта, плъзнал на мига,
гаси навред в каюткомпанията
и лампите покрай брега.*

1916

МАРБУРГ

*Треперех аз. Пламвах и гаснех от страст.
Тресях се. Направих ѝ днес предложение —
но край, дерайлирал съм. Отказ — от раз.
Тя плаче. А аз — сред светците блажени.*

*Излязох навън. Като новороден
се чувствах. Неща и от смисъл лишени,
живееха и безразлични към мен
политаха в своето прощално значение.*

*Разплавен бе пътят и смуглия лоб
бе смръщил и гледаше свода със злоба
паважът, и вятър в липите с гребло
гребеше. И всичко това бе подобия.*

*Върти го, сучи го, но свеждах от срам
очи — да не виждам как все ми се кланят.
Не щях за богатства изобицо да знам.
И бягах — от страх да не рухна в ридания.*

*Инстинктът вроден като стар лицемер
противен ми бе. Но ми бе по петите:
„Детинска изгора — реши насаме —
но нека все пак си отварям очите“!*

*„Тръгни и върви!“ — схоластик заслепен,
инстинктът ме водеше с мъдри съвети
през непроходими гъстащи пред мен
от люляци, страсти, дървета нагрети.*

„Ти първо тръгни — после може и в бяг“ —

твърдеше, а новото слънце въззето
следеше как учат туземеца бял
да стъпва по старата нова планета.

Едни ги слепеше това. Като в рог
бе тъмно за други, очища изцъклили.
В гергините пиленца риеха ров,
щурчета — часовници — бяха зацъкали.

Пламтяха стрехите и в тоя шпалир
се взираше пладнето. В делника тукашен
кой тихо се стягаше за панаир,
кой, свел се над нов арбалет, си свирукаше.

Жълтееше пясъкът, зноя изпил,
предбуря под вежди от храсти се взираше.
И сводът се спичаше, рухнал унил
върз някакъв стрък от трева кръвоспираща.

Аз цялата теб — от глава до пети —
тъй както пиеса от Шекспир трагикът —
те носех, назубрил те с жар отпреди
и пак репетирах те, сам, като никога.

Щом паднех пред тебе, обгърнал без ум
и лед, и мъгла, и самата повърхност,
(ах, как си красива!) — и огнен самум —
какво ти е? Стига, де! Свърши. Отвъргнат.

Тук бил Мартин Лутер. Там братя Грим.
Що ноктести стрехи. Дървета. Надгробия.
И всичко тук помни и с дух несломим
е живо. И все пак това са подобия.

Не, утре не ще ида. Отказ — от раз,
по-ясно от сбогом е! Квит! Да замина.
Но гари, навалици — не е за нас.

Какво ли ме чака, о, плочи старинни?

*Ще висне чаршаф, от мъгла изтъкан.
Ще седнат и в двата прозореца месеци.
Скръбта ще е пътничка с книжка в ръка
и на отоманката ще се намести.*

*Защо се боя? Знам я тая безсъница
подобно граматика. И сме на ти.
Защо, щом привичните мисли навън са,
аз стряскам се, сякаш съзрял лунатик.*

*Та нощите сядат с мен шах да играят
на пода с лунен паркет заблестял,
акации в моя прозорец ухаят
и в ъгъла — зрител — сребрее страстта.*

*И славеят цар е! Играя с безсъницата.
Царица — тополата! Бдя уморен.
И пак побеждава нощта. И разсъмва се.
И бялото утро изплува пред мен.*

ЖИВОТЪТ — МОЙ БРАТ...

*Животът — мой брат — днес отново разлян е,
за всички — априлски разплискал се дъжд,
но племе гнусливо са хората с ланец
и жилият вежливо — усойници в ръж.*

*По-старите вечно са тях са си прави.
И смешен, и смешен е твоят резон,
че в буря очи и лъки са лилави
под влажен, дъхтящ резеда хоризонт.*

*Че пролет Камишинското разписание,
дордето прелистваш го в свойто купе,
е по-грандиозно от Светото писание.
от черно — от бури и прах — канапе.*

*Че само щом в мирната винена вечер
спирачките лавнат край някой кантон,
от койките скачат: дойдохме ли вече,
и слънцето гледа ме с жал — докато*

*заязва. Потретва звънецът: за жалост
не е тук — и хуква из глухата шир.
Под щората — мирис на нощ обгоряла
и зад стъпалата степта се руши.*

*И мигат, и мляскат, но спят нейде сладко,
спи милата — фата моргана — в нощта,
дордето сърцето на всяка площадка
вън зъзне и хлопа: вагонна врата.*

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПОЕЗИЯТА

*Тя е — свист, нагнетен до предел,
тя е — пукот на лед сред реката,
тя е — славен в дързък дуел,
тя е — ноц, вледенила листата,*

*тя е — грах, оглушал и нечул,
тя е — сълзите и на всемира,
тя е — Фигаро — флейти и пулт, —
сам градината с град бомбардирал,*

*всичко, дето тревожната ноц
търси все из къпални застлани,
та звездата в живарник дано
отнесе с влажно-трепетни длани.*

*Сводът — бор върху гола земя.
Като плоска дъска плава зноя.
На звездите приляга им смях,
но вселената глухо место е.*

1917

СТЕП

*Ах, чудни разходки из нощната степ.
Безбрежна марина степта е.
Въздиша ковил, звънтене расте
и плач на комари витае.*

*И облаци в строй с подредени копи —
вулкан връз вулкана — застиват.
Притихва просторът, росата попил.
Люлее, отнася, приспива.*

*Мъглата — море — ни обгражда отвред,
в чорапите с лепки се влива
и чудно е, сякаш край тихо море:
люлее, отнася, приспива.*

*Копя ли в мъглата? Кой би познал?
Май нашата слама? Да, тя — на копни.
Дойдохме! Ей нашият сеновал.
Мъгла и степ от всички страни.*

*Встрани се изнизва Млечният път
и — вървище в гъста пушилка — крени
към Керч; а зад хатите ти секва дъхът:
открит е, открит — от всички страни.*

*Мъгла — сънотворно. Ковил — като мед.
Изръсен от Млечния път. Погледни:
мъглата топи се и нощ е отвред —
край слама и степ — от всички страни.*

Нощта покрай пътя из сенките бди

*и с едри звезди го павира,
и как ли отсреща преминал би ти
плета — без да стъпчеш всемира.*

*Нали разцъфтяха звезди и нали
в нощта, сред буряна се свряла,
овлъгнал пламтеше страхлив муселин
и жаждаше слепнал финала?*

*Степта и нощта — нека те да решат
кога — да, кога — не... Начало —
Комаров Плач Плава. Мушици Пълзят.
Чорапи — От Лепките — в Бяло.*

*Покрий ги, любима! Ще се напрашат!
Степта е пред грехопадение!
Тя — цяла обзета, тя — бял парашут,
тя — необуздало видение!*

ЛЮБИМА — КОШМАР!...

*Любима — кошмар! Щом се влюби поет,
то бог пощурял заобичал е.
И хаосът пак изпълзява — поел
от ерите геологически.*

*В очите му — тонове сумрак мъглив.
Мълчи, от рода на мамонтите,
безпамятен. Знае — не бихте могли,
друг век сме — излязъл от мода е.*

*Той вижда как сватби се вдигат навред.
Как пият, как дремят наоколо,
как вземат — нагиздили го — за хайвер
това общожабешко къополо.*

*В живота — елмазна шега на Вато —
като в табакера са вкопчени.
И все му мъстят — а да кажеш защо? —
че дето човъркат безочливо*

*и мами комфортът, и хили се все,
и търтеи тътрят се, лазейки,
сестра ви — вакханка от ваза — е взел
от пода и в работа влязла е.*

*И снеготопежа на Андите той
ще влее в целувка, и утрото
под звездния скиптър — нощта докато
с белеещо блеене втурва се.*

И всичко в овразите, век подир век

*в тъма ботаническа спарено,
ще лъхне с тифозната скръб на тюфлек
и в хаос — от взрив на ластарите.*

1917

ШЕКСПИР

*Коларска пиаца и шръкнал навън
от Темза навъсен престъпнишки Тауър;
копита кънтят и простинал до звън
Уестминстър — зъл зъбер, загърнал се в траур.*

*И тесни сокаци: стени като хмел,
просмукали влага в гредите отдавна,
по-мрачни от Лондон и с мирис на ел,
осаждени, като походка неравни.*

*Спиралесто-сипкав се пипка снегът.
Затваряха вече, когато се люшна —
разхлабен каиш — и в просъница, гъст
запада, засипвайки сънната пустош.*

*Прозорче със слюдесто сини стъкла
в оловни квадрати. „Вън пак се разкашка.
А впрочем, а впрочем — да пийнем по чашка.
А впрочем — да седнем. Бръснарю, ела!“*

*И бръсне се с кикот, ще падне от смях;
на тоя бодряк, не запрял цяла вечер,
със стиснат чибук да цедиш без ищах
направо е смърт!*

*А не му е и вече
на Шекспир до смях. Ето виж и сонета,
написан ноцес без задраскване, с жар
на масата, дете солена ренета
се гмурка, прегърната с клещест омар.*

Сонетът му казва: — Признавам ви аз

способности, дарба; но, майстор и гений,
и оня ли знае, и оня — от час
на бурето насапунисан, — че власт
на мълния имам аз, т.е. под мене
са всички по каста, че огнена страст
аз паля, а вие — лули увонени.

Простете синовния мой скептицизъм,
баща сте, но сър, но милорд, тук е хан.
Какво правя тук? Вън кипящата сган —
а тук вашите птички! На воля излизам.

Четете на оня. Защо пък не, сър?
Що гилдии, партии има. Пет ярда —
и ей ви в бiliarдната — там ли не са
успехите, питам ви: първи в бiliarда?

— На него? Ти луд ли си? Вика: — Момче!
И маха с малагова вейка и смята:
гарафа и френско рагу... отегчен...
и хукнал, салфетката в призрака мята.

В ЛЕСА

*Лъките лилавееха в омара,
в леса димеше катедрален мрак.
Какво в света с целувки да обжарят?
По-мек от восък, той е техен пак.*

*Знам сън такъв — не спиш, сънуваш само,
че жаждаш сън и унесеш се цял,
и миглите обжегва адски пламък:
две — черни под клепачите — слънца.*

*Лъчи течаха. Бръмбари лъщяха,
стъкло от водни кончета и жар.
В леса дремливи блясъци трептяха
като под щипки на часовникар.*

*Под звън на цифри сякаш че замира
лесът, а горе в тръпен кехлибар
най-точния часовник сред всемира
сверяват пак по летния пожар.*

*Навиват го и стръсват здрача боров,
и сеят сенки в мрака изкласил
и го пронизват, устремен нагоре,
в истомата, към циферблата син.*

*И сякаш древно щастие витае,
и сякаш съница по здрач пламтят.
Щастливите за времето нехаят.
А тия тук мълчаха, сякаш спят.*

СПАСКОЕ

*Незапомнен септември се в Спаское рони.
Май ще трябва за вилата днес да платя?
Брадвен удар отекна сред голи корони
и с пастирското ехо се сля зад пleta.*

*В треска бе през нощта местността мочурлива.
Щом се слънцето вдигна — и пак е на път.
Но цветчето сачмена роса не отпива.
По брезите отоци лилави личат.*

*Угнетен е лесът. И мечтае за дрямка
сред бърлоги в снега, непробудно дълбок.
Пък и днес между стволите, в траурна рамка,
паркът зее в колонки — голям некролог.*

*И брезакът дали излия и в петна се
над воднистата сянка смали прореден?
Този — още роптае, и пак — над петнайсет,
и отново — къде да ги денем, къде?*

*Те са толкова, че да се буйства — не бива.
Като птици в лещак са и гъби — в овраг.
Кръгозора си с тях ти веднъж ли закрива
и мъглата им — чужда, веднъж ли побра.*

*Както смъртникът в жар се от тифа превръща,
чува плясък: балкона от смях разлюлял.
Днес към Спаское с малката дървена къща
гледа, халюцинирайки, същата жал.*

ЕСЕН

*Недрата на парка скова и акациите
октомври покри с вледенени листа.
В зори се разбираше — край с навигацията,
бодежи — пак гърло ли, белег ли стар.*

*Мъглата изтля. Свърши влажната дрезгавост.
По цял ден се мръква. А вечер в заря
от хрема, огница и кашлица трескава
стърчи хоризонтът в дворовете взрян.*

*И стине кръвта. И — си мислиш — не станат
водите, и — мислиш — сред бавния ход
и дните не мръдват, и — мислиш — разринат
трепти по-прозрачен от звук небосвод.*

*И вижда се тъй надалеко, тъй трудно
се диша, и с болка разтваряш око,
и колко покой е разлян, как безлюдно
безпаметно звънко е в тоя покой.*

1922

БАЛКОН, ВРАТА И ЦЕЛИ В ПОТ СТЪКЛА...

*Балкон, врата и цели в пот стъкла.
И зимен фикус — сякаш че завеса.
Блести гарафа. С недопит стакан
се вдигате, като за показ весела.*

*Смрачава се. На вид спокойна шир,
и духа пак — о, ден привидно скромн,
догарящ, вял, успял да приглуши
и кръв, и време в тоя тъй огромен*

*гнетящ простор, с отблясъци залял
и къщички за птици, и поля,
и ледени висулки — тънки, голи
по клонищата — и килима в хола.*

БАЛЗАК

*Париж на златния телец,
с дъждец по-тих и от желание
за мъст. Във въздуха — прашец.
И гневно цъфнали платани.*

*И конски впряг и пляскащ бич
облива жегата с глазура
и — грах в решето — се дроби
в прозоречната амбразура.*

*Безгрижно бричките летят.
Текат нещата злободневни.
Чак до зори ли е денят?
И кестени, цъфтящи гневно.*

*Заложник техен и длъжник,
къде ли скри се? Ах, отново
той — както в книга алхимик —
из прашни улички се рови.*

*Като топола клепоух
в гъстака взрян е неспокойно
и, сякаш паяк, цял е слух,
оплел Париж в заупокойна.*

*С безсънни зъркели — в едно
въртят се като две вретена
и точат — нишка от коноп —
историята на вертепа.*

Да се откупи сам от плен

*при строгия лихвар — до края
ще трябва, цял изпепелен,
той нишката да размотае.*

*Защо на кредит взе Париж
с тълпите, с борсата проклета,
полята, селските мери,
и веселбите под небето.*

*За волност тъй лакеят млад,
за пенсия — чиновник хилав
бленуват... А ковашки млат —
юмрукът му пращи от сила.*

*Кога, кога, избърсал лоб,
и вечното кафе развеял,
ще огради това тегло
с евангелие от Матей.*

ЧИРИКАХА ПТИЦИ И БЯХА ИСКРЕНИ...

*Чирикаха птици и бяха искрени.
От слънце каретният лак закипя.
Точилото каменно не сипеше искри,
че сипнати — гаснеха в зноя слепящ.*

*И облаци — сякаш че гълъби бели —
отрупваха покрития с везма перваз
и виждаха: от водата са оклюощавели
оградите — доста, а кръстовете — едва.*

*Чирикаха птици. По школки сурнати,
заливаха всичко във въздуха свеж
нестихващо пеене, въртележ на масури
и блясваха плитки и совалков свистеж.*

*Не бризваха искри — всичко бързо догаря.
Денят — разточителен; и под свежия низ
от облаци в свода — щастлив точиларя,
че с толкова ножове тълпят се жени.*

ПЕТЛИ

*Усърдно труди се нощес водата,
до късно пържи олио дъждът.
Дими като гърне с чорба земята
и стрехите лилави пак димят.*

*Как от росата своя страх да скрия,
щом се отърси мократа трева
и първият петел проточи шия,
и после друг, и всички — след това?*

*Изреждайки години изживени,
пропъдили поредната тъма,
те ще предсказват вечните промени
на всичко, всичко — дъжд, любов, земя.*

1923

ИЗ „ЛЕЙТЕНАНТ ШМИДТ“

[...]

Октомври. О, пръстен от стачки.
О, вятър! О, адско изчадие!
И чорли на морски грамади,
вързопи, забрадки.
Брошури и позиви — пачки,
о, буря!
О, киша! О, мрак! О, пищялки
зовящи, резета, ключалки —
малко
след пет.

От тюрми — към бури, брошури.
О, нощи! О, речи горещи!
На раните — стрелят отсреща —
отвесните свеци!

О, гробище в ден с погребение?
И с тон с лейтенантската клетва,
и рокли, и взори безцветни,
в обятия слети!
О, стълбища в креп! Псалмопения?
И отговор — хором — полека,
така бронз о бронза отеква:
„Кълни се!“ — „Кълнем се!“

О, вихър, обрулил словата
като дървесата! О, вятър,
щадящ засега под небето
едни междуметия!

*Носи над талази и мачти:
„За сълзите, бѣдните стачки,
ни крачка назад! Закълни се!“
„Кълнем се! Ни крачка!“*

[...]

*От морето, иззад пощата изскочил,
вятърът като слепец върви
към завоя, бърза той, какво, че
го събарят все тълпите с вик.
Край стената син ацетилен е
вбит в калта, но и така дори —
пет за шест, морето до колене —
по-нататък духва упорит.
Бие се, опърлил своята мутра,
край фенера кривнат, с пламък слаб,
отминава и изплувал, удря
с две припрени прилепски крила.*

*А моряците — макар на двора
да е мрак, да бръсне вятър лош —
пред казармата шумят и спорят
в тая тъмна ноемврийска нощ,
За хиляда те гълчат, от всеки, —
сякаш в буря пролетен овраг, —
е разровен, пръснат и размекнат
и на буци вдигнат този мрак.*

*Дъх на воля, дъх на влажна почва,
на къртичини, картофи — ти
дъх на щорм усещаш и какво, че
е в море открито от уста.
Трала-лала, нечи шегички,
слухове, подметки, спор след спор,
само край един върти се всичко,
както плъзва из селата мор.*

Плъзва слух, че бил сред депутати,
плъзва слух, че ходил в комитет,
плъзва слух — и нещо в тъмнината
приближава в същия момент.
И догадките с разкати спряло,
и помело в двора неприбран
будки и бариери — като хала
носи се и носи се „ура“.

Незапочнал още своето слово —
радостта през бреговете ври.
Чака да се слегне и отново
удесеторява тоя взрив.
И се борят буря и оратор.
Търси — бурно! — чувството простор.
Не словата — всичко без словата
храни, пали техния възторг.
Обяснение на исполини.
Тук без думи могат до един.
Ако имат флаг — той е малинов.

Ако мрак ги дебне — той е син.
Но все пак дочува се: ескадра.
Значи трябва умно и с похват.
Друга дума — „утре“ — се прокрадва.
Сигурно за себе си — това.

[...]

В зимни призрачни мъгли
дреме рейдът призори,
сънно в пушек сиво-блед
мачтите оплел,
къпещ се като в роса
с рей — стреснат рой —
в полумъртвите фенери —

*млечнобял седеф, сребро.
И пълзи едва-едва
утринна вода.
И шумът, отронен леко,
стихва — сякаш бод след бод —
тръпки в тялото на всеки
параход.*

*Той спи, престорил се на болен,
мъртвешки сън и ужасил
почти триверсната околност,
той спи, отвън показал щил.
Той скри се, той не ще да слуша
в мъглата млечнобяла. Спи
зад пелена от малодушие.
Какво възторга му стопи?*

*Мравуняк на брега — отрано
войска се влачи цяла нощ
и гледат я — като на длан е —
зяпачите от Павлов нос.
Пехотен полк от Павлоград и
тринайсетата полева —
артилерийската — бригада
изпробват потния паваж.*

*Коне, картечници, талиги,
сандъци от патрони, звек
и грохот, грохот, който стига
за цял Нахимовски проспект.*

*На булеварда с наредени
под дрипавия небосклон
останки жалки от учение —
самият Кримски дивизион.*

И любопитство, любопитство:

брега триверстен, затъпял —
дошла да пие, да се плиска
над трийсетхилядна тълпа.
Кипяща каша с костенурки —
гемиите заля тя пак
и булевард — казан катурнат,
и стълби — каменен черпак.
Той с нея целият покрит е
като с чернилка от ята,
които денем спят прикрити,
та сажди да пластят в нощта.

Изтля мъглата постепенно
и слънцето край този флот
разлюшка водната арена
като уплашен кашалот.
И в тихата и ясна заран
на крачка от кръга зловец
бе крайцерът — под пълна пара,
като огняр край своята пещ.

[...]

В миг като сняг в коси навалял
ахна тълпата, сякаш залп
тресна в триверстовия гранит
и отхвъркна встрани.
Ура — удар в борд, в аврал,
в бушприт!
Ура навеки! Заридал!
Опит!
Над крайцера лумна сигнал:
КОМАНДУВАМ ФЛОТА. ШМИДТ.

Март 1926 — март 1927

ПАК ЗИМАТА БЛИЗО Е

*Пак зимата близо е. Някъде
затънтена местност навлиза
в калта, неизбродно напаякана
по воля на свода капризен.*

*Ще трепкат над стрехите пушеци.
Къщята в блата ще се губят.
Ще седне премръзнал на сушина
пред огъня жив жизнелюбът.*

*Обители строги на севера
със стрехи от мрак и от киша,
на вас от столетия древни е
написано: „Сим победиши!“*

*Обичам ви пристани дървени
в провинция или на село.
А колкото по е опърпана,
по-пълна е книгата с прелест.*

*С обози, из пътя застигани,
и с азбуката на нивята
Русия — възшебната книга — е
разтворена все на средата.*

*И първата снежна виелица
ще я пренапише отново,
по-бяла и от ръкоделие,
извезано с плазове слово.*

Октомври — в сребристо-орехово,

*помръзлек — олово наляно.
О, есенен сумрак на Чехов,
Чайковски или Левитан.*

В ПАМЕТ НА МАРИНА ЦВЕТАЕВА

*Мудно влачи се мрачното време.
Безутешно потоци шуртят
по стъклата на пруста задремал
и отвън по безлюдния път.*

*Зад оградата виждам с тревога,
че удавен е градският парк.
А накуп, като мечки в бърлога,
тъмни облаци ваят се пак.*

*Книга пак се пред мен мержелее,
за земята, с простора ѝ чист.
И за теб аз рисувам на нея —
горски дух на заглавния лист.*

*Ах, Марина, отдавна е време,
пък не ще е и трудно съвсем,
твоя прах, запилян в реквиема,
от Елабуга да пренесем.*

*Аз замислях това още лани:
тържеството ти да уредя
над снега, над водите сковани,
дето лодки зимуват в леда.*

* * *

*Не мога и до днес дори
да си представя: ти в земята —*

*скъперница, макар богата,
между гладуващи сестри.*

*Какво да сторя днес, Марина?
Дай знак, прати ми вече вест.
В това, че тихо си замина,
безмълвен упрек чувам днес.*

*Да, всяка загуба е тайна.
В безплоден устрем към целта,
уви, аз мъча се безкрайно:
без плът, без облик е смъртта.*

*Тук всичко е самоизмама.
Полуслова, лъжи, мълви.
И възкресението само
крепи човека да върви.*

*Пак зима — пищна панихида:
излез от къщи най-накрай,
разбъркай жито, здрач, стафиди,
полей ги с вино — и гуляй!*

*Пред къщи ябълката в иня
и този град сред снежна степ —
това си мисля от година —
надгробен камък са за теб.*

*Обърнала си пак към Бога
лице — като в ония дни,
когато още с мяра строга
светът не бе те оценил.*

ЛЕТЕН ДЕН

*У нас напролет до зори
във всеки двор, до края,
езически олтар гори —
о, пир на урожая!*

*Припича пак от сутринта
и пари твойта кожа,
и разкалена е пръстта
като горецо ложе.*

*Ще смъкна ризата от мен
в димящата градина
и пот ще лея, зачервен
като грънчарска глина.*

*Ще спра на припек недалеч
и там, очи премрежил,
аз цял ще се покривя с глеч
и лъскава, и свежа.*

*Нощта на моя тих таван
ще влезе без умора
и аз ще съм като стакан
с вода и люляк морав.*

*Измила хладните стени,
ще ме остави в мрака, —
една от местните жени
разтребила е сякаш.*

И ще напиря стрък зелен

*на воля, към небето,
за сън удобно настанен
отгоре на бюфета.*

1940–1942

БОРОВЕ

*В гората сред тревни уханни,
сред лайкучка и цъфнал глог
подврели под главите длани,
мечтаем, взрени на възбог.*

*Сред сечището избуял е
такъв непроходим гъстак.
Споглеждаме се в миг и вяло
меним места и пози пак.*

*Безсмъртни сме, макар до време,
сред сонма борове и с тях
от болести и епидемии,
и от смъртта не ни е страх.*

*Багрило гъсто, синевата
накапва клони и листа
и скача — зайчета в тревата —
и цапа нашите палта.*

*Сред мравешкото шумолене
тук тънем в отдиха желан,
от сънотворно упоени —
дъх на лимон и на тамян.*

*И тъй неистово червени
са стволовете в свода син
и дълго тъй — с ръце подврени —
ще дремем в гъстия пелин.*

И колко широта във взора,

*как всичко бърза да замре
и през разтрозите в простора
привижда ми се пак море.*

*И по-високи от клонака
се сричат бурните вълни —
с градушка от скариди сякаш
ни шибат тия дълбини.*

*Зад кея вечерта ленива
раздухва залезната жар
и рибено масло разлива
сред дим, по-жълт от кехлибар.*

*Но мръква и луна наляна
погребва всякаква следа
под бялата магия — пяна
с магия черна от вода.*

*Вълните вдигат се и дишат
и на понтона в синкав дим
тълпят се хора край афиша
от тук почти неразличим.*

ПЪРВИ МРАЗОВЕ

*Отвориха — и гъста пара
сред кухнята се настани,
и всичко мигом стана старо
тъй както в детските ми дни.*

*Студен и сух е небосвода.
Наблизо зимата сама
стои, засрамена, пред входа
и все не влиза у дома.*

*Пак зима — и са нови дните.
Сред мътен ноемврийски здрач
вървят като слепци върбите,
но без тояжки и водач.*

*Реката, ракитакът — в бяло.
А там, на лъсналия лед,
чернее сводът — огледало,
поставено върху бюфет.*

*На кръстопътя сам-самичка
пред него спряла, се гласи
бреза, затъкнала звездичка
в разрошените си коси.*

*Тя подозира тая зима,
че носи чудеса в чувал
и тях и в дачата ги има
тъй както тук, на хълма бял.*

1944

ОТНОВО ПРОЛЕТ

*Влакът замина. Черна — пръстта.
В тъмното пътя как ще намеря?
Неузнаваеми просто места,
нищо, че съм ги напуснал вчера.
Лязгането на чугун откънтя.
Миг — и гледай каква изненада!
Бъбрене, истинска женска свада.
Дявол знае каква стана тя!*

*Тия откъслеци дали не са
същите, слушани преди година?
Ах, значи снощи в своята равнина
ручейт пак е напуснал леса.
Значи тъй както и в древността
с трясък ледът е взел да се пука.
Значи отново е чудото тука,
значи дошла е пак пролетта.*

*Значи е тя, значи е тя,
значи е дивната чародейка.
Ето ги — кърпа, плещи, телогрейка,
стан, зад напъпващите листа.
Ето, Снежанка там край оврага.
Значи за нея из местността
в унес безумен сред двата бряга
плещи немлъкващата уста.*

*Значи пред нея, заляла прегради,
тъне в дим водната бързина —
сякаш че лампата на водопада,
с шум окачена, струи светлина.*

*Трака със зъби сега от простуда
ледена струя и скача от
вир във вира и в друга посуда.
Реч пълноводна — бълнуващ живот.*

1941

ДРОЗДОВЕ

*Не се на гаричката мярка
в такава време жив човек.
Цвъртят унило овесарки
край пътя в обедния пек.*

*Бездънен, чист като желание
е селският простор пред нас.
Лесът лилав на заден план е,
над него — облак беловлас.*

*Дърветата търчат — с жребците
из пътя се надбягват пак.
Край коренищата изрити —
гнилаци, минзухари, сняг.*

*От тия валози, от тука
май дроздовете пият хлад,
когато сипят звънки клюки —
ту ситна жар, ту леден град.*

*Ей дълъг слог, а после кратък
и топъл душ, и изведнъж —
студен; това творят гърлата
излъскани с калаен дъжд.*

*Сред буците си имат къщи,
през щорите ще хвърлят взор,
шушукат все едно и също
и водят нескончаем спор.*

Разтворени са всички стаи

*и нямат тайни те от нас,
в дремлив часовник звън витае
и кука клон през четвърт час.*

*В бърлогата сред гъсти листи,
в гората сенчеста без страх
живеят те като артисти...
И пример взимам аз от тях.*

ГРАДЪТ

*Килерът, кухнята със смръзнат
син въздух, селските петли
на всеки могат да омръзнат,
до гуша биха му дошли.*

*Денят отново в тежки преспи е,
край тебе — пустош, смърт и сън!
И мислиш: второто пришествие,
а не че зима е навън.*

*Лъцят се стълби заледени.
Геранът — в броня от леда.
Какъв магнит сега влече ни
към топлината и града!*

*Докато селото прилича
на ад в такъв ужасен ден,
градът е пълен с безразличие
към тоя свят несъвършен.*

*С безброй неща е застрахован,
студът не ще го застраши.
Сам като призрак е духовен,
изпълнен с хиляди души.*

*Във всеки случай на дървата
зад гаричката, там отзад,
видение в далечината
напомня мигащият град.*

И детството ми той обзе го,

*лъстиво мами ме натам.
Светът бе чернова за него,
додето не израсна сам.*

*Успя тъй блясък да покаже,
че и звездите възхити
и замени небето даже
в младенческите ми мечти.*

СТИХОВЕ ОТ РОМАНА

ХАМЛЕТ

*Спря шумът. На Сцената съм вече.
До вратата плътно прилепен,
аз долавям в отгласа далечен
всичко, дето ще се случи с мен.*

*Мракът на нощта е в мен насочен,
с хиляди бинокли ме следи.
Само тая чаша. Ава Отче,
днес да ме отмине отреди.*

*Вярвам, твоят замисъл голям е,
ще играя ролята докрай,
но това сега е друга драма
и отсрочка тоя път ми дай.*

*Но подред, обмислено се действа;
и на пътя ти стои черта.
Аз съм сам. Във всичко — фарисейство.
Не от ден до пладне — до смъртта!*

МАРТ

*Слънцето пече, та пот се лее
и потокът буйства като луд.
Пролетта — краварка снажна — все е
вън на двора и ламти за труд.*

*Клонките — безсилно сини жили,
малокръвен, се топи снегът.
Но працят от здраве остри вили
и краварниците в пот димят.*

*Тия нощи, тия дни и нощи!
Звън по пладне, слънцето блести,
стрехите са във висулки още,
но вода навсякъде шурти!*

*Зеят на оборите вратите,
гълъби овес в снега кълват
и на всичко стимул и хранител —
лъха като въздух свеж торът.*

СТРАСТНАТА СЕДМИЦА

*Все още мрак навред цари.
Така е млад всемира,
че сводът от звезди гори
и всяка като ден искри,
земята ще проспи дори
Великден — тъй се умори
да ѝ четат псалтира.*

*Все още мрак навред цари.
Тъй рано днес навред е,
че — сякаш вечност — между три
пресечки сам се разшири
площадът пуст и до зори
лежи хилядолетие.*

*Земята гола зъзне вън
и няма как без расо
с камбаните да сипе звън
и в хора да приглася.*

*И от велика сряда чак
до страстите Христови
лети водата в буен бяг
и бреговете рови.*

*Лесът е гологлав и гол,
пред мъките на кръста
очи в земята е забол
в молитва, сбит на гъсто.*

*А тук, на тесен тротоар
стълпени — тъжна гледка, —*

*дърветата се взират с жар
в църковните решетки.*

*И ужас в погледа гори,
и мятат се в тревога,
пристигат паркове, гори,
земята треска я мори —
погребват всички бога.*

*И греят царските врати,
и черни кърпи, и пламти
верига вощеници,
и шествие — лица в сълзи,
светата плащаница,
и вън се дръпват две брези
пред гъстата редица.*

*И шествието като в сън
върви по тротоара
и внася в притвора отвън
и глъчка пролетна, и звън,
и дъх на нафора издън
земя, и топла пара.*

*И ръси март пред входа сняг
за сетния сакат бедняк —
дошъл е сякаш че добряк
с ковчег, отворил е капак
и кани всички гости.*

*И вътре пеят до зори,
и поридал си доста,
навън фенерите дори
в молитва бърза да смири
псалтир или апостол.*

Но в презнощ сглъхват твар и плът,

*слова запролетени
им шепнат, че и тоя път —
потрай, потрай! — ще победят
смъртта — чрез възкресение.*

БЯЛА НОЩ

*Пак далечният спомен изпречва се,
дом в кварталите петербургски.
Дъщеря на скромна помещица,
тук, на курсове — родом от Курск си.*

*Ти си мила, валят ухажорите.
В тази бяла нощ двама сме в здрача
на прозореца твой и говоря ти,
взрени долу от небостъргача.*

*Утринта пеперудите газови
на фенерите с полъх погали
и това, дето тихо разказвам ти,
е подобно на степи заспали.*

*С теб сега ни обзема и двамата
плаха вярност към нашата тайна,
точно както е и с панорамата —
Петербург зад реката безкрайна.*

*Там далече, в дремливите ровища,
в тая пролет на нощите бели
пеят славеите славословеци
и огласяят безкрайни предели.*

*Стрелят с трели в зори с настървение.
Тази птичка невзрачна отново
ту събужда възторг, ту смущение
сред глъбта на леса очарован.*

*И нощта — босоногата странница —
край оградата мудро се влачи*

*и след нея на нишка подбрани са
всички думи, подслушани в здрача.*

*И сред отглас от всичко подслушано
из градините, с плет оградени,
клони ябълкови или крушови
се обличат в сребристо цъфтене.*

*И изскачат на пътя дърветата
и ѝ махат те — призраци в бяло —
сякаш сбогом си вземат със светлата,
бяла нощ, много нещо видяла.*

ПРОЛЕТНА ВЕЧЕР

*Догаряше небето вече.
В горите глухи на Урал
ездач в разкаляната вечер
прибираше се окъснял.*

*Едва-едва влечеше конят
подкови, шляпащи със звек,
и бързаха да ги догонят
и локвите със звънък ек.*

*А ходом тръгнал, изтощено
отпуснеше ли той юзди —
дочуваше се как с бучене
се носят придошли води.*

*Как кремък кремъкът изкъртва,
как плач долита, екне смях,
и пънове във водовърта
се сричат с буци пръст по тях.*

*А там, сред клони почернели
от залеза недогорял,
ехтяха славееви трели
като набат, като сигнал.*

*Върбата там, където чака
с вдовишка кърпа на плещи,
май славеят-разбойник в мрака
на седем дъба пак пищи.*

*Каква беда, каква изгора
го бе разпалила и днес?*

*В кого сачмите без умора
изстрелваше сред тоя лес?*

*И сякаш като дявол щеше —
дошъл с каторжници насам —
да търси конни или пеши
уралски партизани сам.*

*Земя, небе, гори и птици
ловяха този глас запял,
тия отмерени частици
от лудост, радост, болка, жал.*

ОБЯСНЕНИЕ

*Върна се животът безпричинно,
както беше странно прекратен.
Пак съм тук, в пресечката старинна,
както и през оня летен ден.*

*Тия хора, грижи и стремежи,
залезът е пак недогорял —
както към стената на Манежа
зрач убийствен бе го приковал.*

*Пак жени, на евтин пир събрани,
търкат в танц подметки до зори.
После пак разпъва ги тавана,
с жарка ламарина ги гори.*

*Виж, една с походка уморена
на вратата се показва пак
и изскочила от сутерена,
прекосява двора, тънещ в мрак.*

*Търся пак претексти, правя сметки,
всичко безразлично е за мен...
И избързва нашата съседка,
за да ни остави насаме.*

* * *

*Недей да плачеш, да кривиш
уста и да се цупиш.
След треската ще развредиш
засъхналия струпей.*

*Свали ръка от мойта гръд —
проводници сме двама
и току-виж, че се слепят
телата ни сред пламък.*

*Ще встъпиш в брак, ще си една —
без грижи, безпокойства.
Велико е да си жена,
да подлудиш — геройство.*

*О, чудо — женските ръце,
плещи и гръб, и шия:
пред тях със сълзи на лице
възторга си не крия.*

*Какво, че тягостната нощ
и мен е оковала,
щом разривът със страшна мощ
ни тласка към раздяла.*

ЛЯТО В ГРАДА

*Всеки разговор шепот е.
На тила накълбена,
в миг косата е в шепите
и готов е купена.*

*Тежък гребен затъкнала,
като в шлем е жената
и с косата отхвъркнала
се отмята главата.*

*А навън вече мрачната
нощ порой предвещава.
И търчат минувачите,
и градът опустява.*

*Най-внезапно в замаята
гръм процепва небето
и от вятъра в стаята
се люлее пердето.*

*И настава безмълвие,
но е все така жарко
и в нощта ярки мълнии
все се мяркат и мяркат.*

*Ала щом светозарното
утро почне отново
да суши тротоарите,
цели в локви дъждовни,*

*гледат мрачни, нацупени,
недоспали горките,*

*стогодишни, отрупани
с цвят уханен — липите.*

ВЯТЪР

*Умрях, а ти ме надживя.
И вятърът от жалост плаче,
разлюшкар пак и лес, и дача.
Не всеки бор, не поотделно,
а всичко — с голите нивя
на далнината безпределна,
и сякаш мачти са това,
огъвани от напор бесен.
И не да бъде интересен
или от ярост най-безцелна —
той търси в своята скръб слова
за твоята приспивна песен.*

ХМЕЛ

*Под върбата, обвита в бръшлян,
от дъжда с тебе търсим защита.
Аз обгръщам с ръце твоя стан,
само с шлифер сме двама покрити.*

*Аз греша. Не бръшлян този храст
е обвил — а прегръща го хмела.
По-добре моя шлифер под нас
да превърнем в широка постеля.*

ЦИГАНСКО ЛЯТО

*Как корав е на касиса листът.
Вкъщи — смях и стъклата звънтят,
там солят, мариноват и чистят,
и в бурканите гъби редят.*

*А лесът — шегобиец — не чака,
тоя шум е по склона развял,
дето, сякаш от огън, лещака
е опърлен от слънцето цял.*

*Пътят слиза към рова след малко,
тук за стария гнил коренак
и за дриплата есен е жалко —
всичко смятаща в зейнал овраг.*

*Че по-проста е тази вселена,
не тъй както го мислят, уви,
че лесът май във вир отразен е
и че всичко към края върви.*

*Да не мига човек на парцали,
щом докрай спепелен е светът
и прозорецът в налепи цял е —
бели сажди към него летят.*

*Тук пътека, през дупка в стобора
към брезовия лес лъкати.
Вкъщи врява и смях без умора,
смях и врява далече ехти.*

СВАТБА

*Тръгнали със звън и смях
с младата невеста,
след разходката — у тях
всичко се премести.*

*Зад завеси и врати
в нашите съседни
глъчката се прекрати —
от един до седем.*

*А в зори, в самия сън —
сън съня догоня —
пак излязоха навън
след акордеона.*

*И със своя стар баян
сипна хармониста
шум и плясък — длан о длан
блясък на мъниста.*

*Ето пак и пак, и пак
носи се частушка,
скача на кревата чак
и при нас се мушка.*

*Бяла като сняг, една
посред смях и врява,
свила в танца рамена,
като лебед плава.*

*И помахвайки с ръка,
свела поглед вляво,*

*сякаш не ситни с крака —
плава, плава, плава.*

*Мигом всичко онемя —
смях, игри и говор
се затриха вдън земя,
скриха се отново.*

*И пробуди се след тях
ехото вседневно,
смеси се с разкати смях
и с речта напевна.*

*И жадуващи за вие
като прашен вихър
в свода необятен, чист
гълъби извиха.*

*Сякаш гонят — погледни! —
сватбата в безкрая,
та щастливи сетнини
да ѝ пожелаят.*

*Че животът ни е миг,
в който вливат всички
в тоя свят хилядолик
своята частичка.*

*Само сватба, в свода вън
бурна — както долу,
само песен, само сън,
само гълъб волен.*

ЕСЕН

*Домашните не са край тебе,
успях до крак да ги проводя
и самотата пак обсеби
сърцето, цялата природа.*

*И на, сами сме тая есен,
гората — тиха и пустинна.
Пътеките — тъй както в песен —
обрасли са наполовина.*

*Сега към нас се взират само
стените тъжни и студени.
Не ще ломим прегради двама,
ще гинем вече откровено.*

*В един ще седнем, в три ще станем
аз с книга, ти с игла в ръцете.
С целувките си ще престанем
в зори — и без да го усетим.*

*Все по-безгрижно, все по-пищно,
листа безумни, се пилейте
и чашата с печал предишна
догоре с днешна скръб долейте.*

*Привързаност и чар, и сладост!
Ще гаснем в шушнеща жаравя!
Зарий се цяла в листопада!
Замри или обезумявай!*

*Ти хвърляш роклята на стола,
тъй както листите — гората,*

*когато падаш полугола
в обятията на халата.*

*Ти — дар на гибелната прелест,
когато сме като сразени.
А красотата значи смелост
и нас това така влече ни.*

ПРИКАЗКА

*Там, във време оно,
в приказна страна,
през ковила конник
бързал на война.*

*Тръгнал бил отдавна
той за тая сеч
и израствал бавно
тъмен лес далеч.*

*Свило се сърцето:
винаги се бой
от места, където
има водопой!*

*Но пришпорил коня,
той със сетен дъх
изкачил наклона
до самия връх.*

*Свърнал запъхтяно,
слязъл в суходол,
минал през поляна,
стигнал сипей гол.*

*И се спуснал в клека
и през него той
стигнал до пътека
и до водопой.*

*В безразсъден порив,
без да се бои,*

*спрял той коня морен,
да го напои.*

** * **

*Пещера, към нея —
през потока — брод,
синкав пламък тлеел
пред самия вход.*

*Кървав дим в очите
стелел пласт след пласт
и откъм горите
чул се жален глас.*

*И поел тогава
с тръпнещия кон
през рова направо
той към тоя стон.*

*Хвърлил взор юнашки
и видял това:
люспеста опашка,
змейова глава.*

*Змей девица млада
с тяло омотал,
бълвал — като в ада —
пламък мъртво-бял.*

*Шията висяла
като бич корав.
в рамото ѝ бяло
впит със страшен гняв.*

Че по стародавен

*тежък обичай —
змеят получавал
откуп в тоя край.*

*Там така се грижел
простият народ
за бедняшки хижи
и за мил живот.*

*Шията обгърнал
здраво змеят стар
и така превърнал
в жертва този дар.*

*Хвърлил взор към свода
смелият герой
и приготвил бодро
копие за бой.*

** * **

*Взор притворен. Сини
бездни, ветрове.
Бродове, години,
цели векове.*

*С поломена броня —
конникът сразен.
Редом тъпче конят
змея повален.*

*Кон и змей — отдавна
не издават глас.
Конникът — припаднал,
девата — в несвяст.*

Глъбината — синя.
Гаснеща заря.
Тя лежи. Царкиня?
Земна дъщеря?

Ту сълзи от радост
леят се — поток,
ту отново падат
те в съня дълбок.

Ту са се свестили,
ту лежат на гръб
от сразени сили
и изтекла кръв.

Но туптят сърцата
и ту тя, ту той
будят се за кратко,
после пак покой.

Взор притворен. Сини
бездни, ветрове.
Бродове, години,
цели векове.

АВГУСТ

*Щом обеща ни, без подканяне
пристигна слънцето отрано.
постлало ивица шафранена
чак от пердето до дивана.*

*Покри то с жарка охра целите
къщя наблизо и гората,
възглавницата и постелята,
и лавицата край стената.*

*Припомних си защо пламтящата
възглавка тъй е овлажнена —
сънувах аз, че ме изпращате
един след друг опечалени.*

*Сами, по двама или в шествие
вървяхте и един си спомни.
че днес постарому май шести е —
Преображение Господне.*

*От хладен зрак обикновено е
обхванат цял Тавор тогава
и есента като знамение
очите вече приковава.*

*През рядка, тръпна, разпарцалена
горичка крачехте след мене
към гробището злато-алено
подобно питка зачервена.*

*Високо над леса съседстваха
върхарите с небето важно*

*и далнините се приветстваха
с петльови гласове протяжно.*

*Смъртта — патрон на земемерите
видях край входа да се мярка,
очи в лика ми мъртъв вперила:
да ми изрови гроб по мярка.*

*Спокоен глас край вас проточи се
и всички вслушахте се в него,
това бе моят глас пророчески,
от тлен все още незасегнат:*

*„Прощавай, Спасовден с позлатата,
и ти, лазур преобращенска,
часа съдбовен на разплатата
смекчи с последна ласка женска.*

*Прощавай, време на застоя,
ти — в бездната от унижения, —
жена, надала глас достоен!
За тебе съм полесражение.*

*Прощавай, полет на орловото
крило, разперено с упорство,
и свят, спасен в света на словото,
и творчество, и чудотворство.“*

ЗИМНА НОЩ

*Вилня по цялата земя,
навред снежеше.
Свещта гореше у дома,
свещта гореше.*

*Мушици както се роят
край лампа лятос —
така напираше снегът
отвън, в стъклата.*

*Стъклото в зимната тъма
от скреж цъфтеше.
Свещта гореше у дома,
свещта гореше.*

*Бе в сенки целият таван
сред тъмнината.
И крак до крак, и длан до длан
съдба — в съдбата.*

*Пантофки падаха в нощта,
в среднощна доба
и сълзи ронеше свещта
по твойта роба.*

*Мъглата дрипави валма
навред кълбеше.
Свещта гореше у дома,
свещта гореше.*

*В миг пламъкът се олюля.
И рой съблазни*

*извиха ангелски крила
кръстообразно.*

*Бе февруари, сняг димя
и все тъй беше:
свещта гореше у дома,
свещта гореше.*

РАЗДЯЛА

*На прага спрял се, своя дом
не може да познае.
След бягството ѝ цял погром
е в бедната им стая.*

*От тоя хаос се смрази.
Какво е разорено,
не забелязва от сълзи
и пристъп на мигрена.*

*В ушите му неясен шум,
не е ли сън, се пита?
Защо му идва все наум
морето страховито?*

*Когато мракът се сгъсти
в стъклата, цели в иня —
тъгата двойно по гнети
от морската пустиня.*

*Как скъпа цялата, до смърт,
му беше на сърцето —
така, от край до край, брегът
е близък на морето.*

*Като тръстта край морски бряг,
удавена от щорма,
тя вдън душата му е чак —
с чертите, своите форми.*

*В митарства, в глад, във времена
на бит ужасен нея*

*съдбата — кипнала вълна —
от дъното поде я.*

*И сред препятствия, тегла,
опасности ужасни
вълната я люля, люля
и я към него тласна.*

*И ето, бягството дойде,
а може би насила?
Раздялата ще ги яде
и мъка ще ги смила.*

*И той се взира блед, злочест:
преди да си замине,
тя всичко е успяла днес
да преобърне в скрина.*

*Той броди и до късно сам
прибира в чекмеджето
разхвърляни насам-натам
изрезки и парчета.*

*И се убожда на игла,
останала от нея,
и вижда я като в мъгла,
и тихо сълзи лее.*

СРЕЩА

Навял е сняг до кръста,
до стрехите почти.
Ще ида вѣн на въздух,
а вѣн, на прага — ти.

Без шапка, без шушони,
с палтенце тънко пак
вълнението гониш
и дѣвчеш мокър сняг.

Дървета и огради
се губят сред мъгла.
И ти сред снегопада
дотук си чак дошла.

И капки по ръкава
в маншета ти текат.
като роса остават
косата да сребрят.

И кичурът раздърпан
е озарил: лице
и фигура, и кърпа,
и дреха, и ръце.

Лицето в мокър сняг е,
в очите ти — печал.
И сякаш те е някой
с един замах отлял.

Като че гайка здрава
от нечи рѣце

*навита си направо
на моето сърце.*

*Чертите кротки в него
навеки се таят
и как да се засегне,
че е жесток светът.*

*И в преспите дълбоки
двои се вечерта
и между нас не мога
да тегля аз черта.*

*Но кой съм, ти коя си,
когато вече друг
мълва за нас разнася,
а нас ни няма тук?*

ВИТЛЕЕМСКАТА ЗВЕЗДА

*Сковал бе студът.
И вятър, и степи.
И за младенеца студен бе вертепа
на скалния рът.*

*С дъха си го топлеше волът. Тегла
деляха в обора
добитък и хора,
над яслите плуваше топла мъгла.*

*Кожуси от плява отърсили, в сняг,
в очите с уплаха
от зъбера бдяха
пастирите, вгледани в нощния мрак.*

*Пред тях беше снежно поле с параклис,
гробове и ритли,
догоре зарити,
и пълна със звездни сияния вие.*

*А редом, незнайна, преди да се взрем,
трептеше — унило
бедняшко кандило —
звездата, потеглила към Витлеем,*

*Тя пламна — копа — надалече дори
от свода и бога.
тъй както в тревога
разпалват се снопи и село гори.*

*Кола със сено с огнелика следа —
тя бе извисена*

сред цяла вселена,
тревожна от тая незнайна звезда.

Отблясъкът трепкаше в нощната твърд
и значеше нещо,
съзрял как насреца
тук трима добри звездобройци вървят.

Камилите с дарове бяха отзад
и в сбруи магаренца, дребни и постни,
ситняха в редица по стръмния скат.

И — странна картина на бѣдния свят —
напредваше всичко, пристигнало после.
О, мисли, мечти, светове, а сред тях
и бѣдни галерии, бѣдни музеи,
дела на магьосници, капризи на феи
и сънища детски, и коледен сняг.

И трепет на капещи свещи, и трепети
от великолепен и цветен варак...
... А все по-свиреп беше вятърът в степите...
... и ябълки златни сред златния мрак.

От вейки частично закрит бе вирът,
но другата част през гнезда и през клони
се виждаше; можеха да се съзрат
как бързат осли и камили по склона.
Да тръгнем и ние по правия път,
на чудото р всички да сторим поклони —
успяха пастирите да промълвят.

По пътя от шляпане ставаше жарко.
По яркия сняг, като слюда преди,
зад къщи се мяркаха боси следи.
Скумичеха кучета, сякаш угарки
на свещи съзряли — залог за беди.

Нощта мразовита бе приказка сякаш
и някой от тежките преспи — но кой? —
незримо се вмъкваше в техния строй.
И псетата вкупом подтичваха в мрака
и чакаха нещо с ръмжене и вой.

По същия път през пустинната местност
с тях ангели бързаха в нощния мрак —
незрими от чистата си безтелесност,
но стъпки оставяше босият крак.

Край камъка вече стълпен бе народа.
Разсъмваше. Кедри изникнаха — лес!
— Кои ще сте вие? — попита Мария.
— Пастири и божии посланици, днес
дойдохме хвала да ви кажем и чест.
— Не можете всички. Потрайте на входа.

И в ранните пепелносиви мъгли
тълпяха се стари пастири сърдито,
пешаци и конни кипяха открито,
край каменното водопойно корито
ревяха камили, лежаха осли.

Разсъмваше. Изгревът беше помел
огнището гаснещо на небосвода.
И влѣхвите само пропусна през входа
Мария — там в тесния скален тунел.

Той спеше сияещ, гол в яслата груба,
подобно лъч, тъмна хралупа пробол.
И там му заменяха овчата шуба
оселът прѣхтящ и лѣхтящият вол.

Стояха встрани, в здрача син на обора,
шептяха, налучквайки верни слова.

*И някой докосна тук, без да говори,
единия влѣхва — извърна глава
и зърна той: гостенка гледа отгоре,
и новата вечна звезда бе това.*

РАЗСЪМВАНЕ

*Ти всичко значеше за мен.
Но ни слетя война, разруха
и повече от тоя ден
не те видяха, нито чуха.*

*А след години твоят глас
изпълни с трепет пак сърцето.
Излязох сякаш от несвят,
щом пак завета ти прочетох.*

*За глъч, за хора закопнях,
за утрините оживени.
Света разбил на пух и прах,
ще сложа всички на колене.*

*Летя по стълбите навън
и сякаш тъй за първи път е
паважа, спящ мъртвешки сън,
и в сняг потънал, кръстопътя.*

*Пак палят лампи, тих уют,
чай пият, хукват към трамвая.
След миг градът е като луд,
направо е неузнаваем.*

*Вратите зейнали закри
с мъхната мрежа снеговоят
и хапнали надве-натри,
пак тичат — да не закъснеят.*

*Аз чувствам като всички пак,
навлякъл кожата им сякаш;*

*аз сам топя се като сняг
и сам се мръщя като мрака.*

*Народ безимен е край мен,
деца, дървета, домоседи.
От всички аз съм победен
и в туй е моята победа.*

ЧУДОТО

*Пое от Витания неутешим,
с предчувствия пълнен, към Ерусалим.*

*По склона лещакът бодлив овъзлен е,
над близката хижа застинал е дим,
камъш неподвижен и знойно трептене,
и Мъртво море сред покой нетърпим.*

*И горестно, в спор с горестта на морето,
върви той с тълпата от облаци сам —
по прашния път към града е закретал,
че сонм ученици очаква го там.*

*И в своите размисли тъй е вглъбен,
че дъх на униние лъха пелина.
Покой. И стои той в средата застинал,
и спи местността сред замрелия ден,
и всичко се смесва: пелин и пустиня,
и гущер, и извор, и ручей студен.*

*Смоковница горе на склона трепти
без никакъв плод, само клони и листи.
Той казва: „Защо си под чистата вие ти?
Не ще ме зарадваш с недъга си ти!*

*Аз жаждам и търся — ти всуе цъфтиш.
И по си безрадостна ти от гранита.
О, как си обидна и недаровита?
Такава бъди, докато се държиш.“*

*И тръпка — отсъдата — я разлюля —
тъй мълния хуква по гръмоотвода! —*

и мигом смокинята цяла изтля.

*А само за миг ако бяха свободни
листа, коренище и ствол, и стебла,
би сторила нещо самата природа.*

*Но чудото чудо е, чудото — бог.
Когато сме в смут, сред скръбта безизходна
то в миг ни настига, по-силно от ток.*

ЗЕМЯ

*Нахълтва силом пролетта
в Москва, из къщите старинни.
Молец, спасен от нафталина,
пълзи по летни шапки в скрина
и кътат шуби и палта.*

*По пода дъсчен на чардака
саксии в редове стоят
с мушкато и шибой във всяка
и диша в стаите южняка,
и ъглите на прах дъхтят.*

*Към улицата слепешката
се взират, цели в прах, стъклата
и залезът е край реката
и на нощта не дава път.*

*И чуваш още в коридора
какво се случва из простора,
случайно за какво говорят
капчукът шумен и април.
Той знае хиляди истории
за тъжната човешка орис
и гасне отсвет по стобора
и още би се двоумил.*

*И тая смес от жар и ужас
и вѐн, и в кабинета южен,
и въздухът е пак в несвяст.
И тия клонки на върбата,
и тия пъпчици мѐхнати
на кръстопѐтя, по стъклата,*

на улицата и у нас.

*Защо ли плаче далнината
в мъгла и лъха гнилочта?
Но тук е моето призвание —
да не скучаят разстояния,
земята пак да не остане
сама зад градската черта.*

*Пристигат в пролетите ранни
приятелите всеки път
и срещите са разкаяния,
и пировете — завещания,
та струи тайни от страдание
живота пак да размразят.*

МРАЧНИ ДНИ

*Когато моментът настана
да влезе той в Ерусалим —
посрещнат бе с клонки, с осанна,
за всички бе още любим.*

*Но обич не трогва сърцата.
Светът — все по-страшен, суров.
Презрително гледа тълпата,
и ето ти край, послеслов.*

*Навън небесата тъмнеят,
оловно-студени тежат.
Опашка върти фарисеят
и улики търси съдът.*

*И тъмните сили на храма
го хвърлят на дивата сган.
И както бе хвален за двама,
така е сега обруган.*

*Тълпата отсреща се блъска,
надничат, напират без ред
и докато чакат развързка,
сноват ту назад, ту напред.*

*И шепот пълзи и се сипят —
отвсякъде! — слухове вън.
И тайното бягство в Египет,
и детството — всичко е сън.*

*Видя пред очите си ската
в пустинята, знойните дни,*

*когато с царства сатаната
опитва да го съблазни.*

*Припомни си сватбата в Кана,
как целия пир удиви;
морето с вода разлюляна —
и той по водата върви;*

*и людете в хижата тясна,
и в гроба — студено мазе —
свещта, дето в ужас пригасна,
щом Лазар съзря на нозе...*

МАГДАЛИНА I

*Щом мръкне — идва демон луд:
за мойто минало разплата.
И спомените за разврата
гризат сърцето ми, че в блуд —
робиня на мъжа разплут —
аз бях глупачка всепризната
на улицата — мой приют.*

*Последни мигове пълзят
и ще настане тъмнината,
ала преди да изтекат,
живота си, докрай изгребан,
подобно алабастров съд
разбивам, господи, пред тебе.
Сега къде ли бих била,
учителю и мой спасител,
ако в среднощната мъгла
не беше вечността дошла
като пореден посетител,
комуто казвам аз: ела!*

*Но обясни какво е грях
и смърт, и ад, и пламък черен —
когато с тебе заживях,
като филиз със ствол се слях
и сраснах с теб в скръбта безмерна.
Когато твоите крака
положила съм на колене
и вече може би така
обвивам кръста свят с ръка
и трескаво, с благоговение
подготвям те за погребение.*

МАГДАЛИНА II

*Суетнята празнична не спира.
Но далеч от всичко, съм дошла
и с ведро в ръце измивам с миро
твоите пречисти ходила.*

*Търся аз сандалите къде са
опипом, не виждам от сълзи.
Пред очите ми виси завеса —
моите разпуснати коси.*

*Сложих върху скута си нозете
и в сълзи окъпах ги, Христе,
и гердан от бисер ги оплете,
като в кърпа в кърмите са те.*

*Бъдещето виждам най-подробно,
сякаш си го спрял самият ти.
Да предсказвам вече съм способна,
че Сибила в мен се възплъти.*

*Тежката завеса в храма душен
ще се съдере след някой ден
и земята с тътен ще се люшне,
може би от жалост и към мен.*

*Докато конвоят се разтуря,
ще се разредят околоръст.
Ще се мъчи като смерч при буря
в свода да се вдигне твоят кръст.*

*Просната пред свящото разпятие,
ще замра със сгърчено лице.*

*Колко само ще дариш с обятие —
своите разпънати ръце.*

*За кого е тая мъка свята,
тая мощ и тия далнини?
Колко са душите, съществата?
И реки, села и планини?*

*Но такава пустота пред мене
ще разтвори кръстът полетял,
че ще дораста до възкресение
в тоя страшно кратък интервал.*

ГЕТСИМАНСКАТА ГРАДИНА

*От звезден рой бе озарен завоя
на пътя по заоблениа склон.
Край планината Елеонска своя
извечен път прорязал бе Кедрон.*

*Моравата бе тук наполовина —
и почваше самият Млечен път.
Напираха сребристите маслини
по въздуха да тръгнат да вървят.*

*Достигнаха градина. Зад стената
оставил учениците, смирен
той каза им: „До смърт скърби душата,
постойте тук и бодърствайте с мен.“*

*Той се отказа — без противоборство! —
като от чужд, ненужен му запас,
от всемогъщество и чудотворство
и вече беше смъртен, като нас.*

*И край на гибел и на смърт студена
бе нощният безкраен небосвод.
Безлюдна беше цялата вселена
и само тук бе място за живот.*

*И вгледан в тая пропаст черна, страшна,
без край и без начало — и без брод,
с молба да го отмине тая чаша
вопиеше към бога в кървав пот.*

*Смекчил с молитва смъртната умора,
излезе гой. Налегнати от сън,*

*в кошлото край пътя, до стобора,
лежаха учениците отвън.*

*Разбуди ги: „Вас господ сподоби ви
да сте край мен, а спите до един!
Ще се предам в ръцете нечестиви.
Отива човеческият син!“*

*Не беше свършил и като по чудо
с димящи факли, с мечове гмежта
изскочи и пред скитниците — Юда
с предателска целувка на уста.*

*И Петър меч извади и отсече
ухото на един разбойник той,
но чу: „Недей да вадиш нож, човече,
не се гневи, на мястото си стой!“*

*Нима не може воинство крилато
да ми изпрати моят мил баща?
Без косъм да ми падне от главата,
те биха се разпръснали в нощта.*

*Но книгата на дните си оскъдни
дочетох аз като послушен син.
Сега написаното ще се сбъдне
и нека да се сбъдне то. Амин.*

*Ти виждаш, времето е като притча,
лети и би могло да изгори.
Аз в името на нейното величие
ще вляза в гроба сам. И сам в зори*

*на третия уречен ден ще стана.
И — както трупи по река — на съд
към мене като корабни кервани
от мрака вековете ще текат.“*

...

ВЪВ ВСИЧКО ИСКАМ ДА ПРОЗРА...

*Във всичко искам да прозра
до същината.
И труд, и път да разбира,
и смут в душата.*

*Да вникна в миналите дни
с причини, цели,
до корена, до глъбини
и до предели.*

*Да хващам нишката пред мен
в съдби, събития,
да мисля, чувствам окрилен
с любов, с открития.*

*О, само ако можех аз,
и то отчасти,
в октави бих възпял и страст,
и всички страсти.*

*И беззакония, и грях,
и нежелани
злини, преследвания, страх
и лакти, длани.*

*Закон извел бих за страстта
и отначало
дарявал бих я до смъртта
с инициали.*

*Садил бих стихове край мен.
Цъфтели биха*

*липи сред парка подреден
в редица тиха.*

*Щях дъх на рози и на дъжд
в стиха да туря,
лъки, ливади и камъш,
и гръм на буря.*

*Успя тъй някога Шопен
да стори чудо,
села, нивя, простор зелен
побрал в етюди.*

*На сбъднатите тържества
игра и мъка.
Натегнатата тетива —
докрай! — на лъка.*

ДА СИ ПРОЧУТ НЕ Е КРАСИВО...

*Да си прочут не е красиво.
Не ще те възвиси това.
Недей в архива предвидливо
да трупаш всяка чернова.*

*Творецът е — да се раздава,
а не за слава да ламти.
Позорно е с пазарска врява
да бъдеш превъзнасян ти.*

*Живей така, без самозванство,
та сам да чуеш как с любов
през необгледното пространство
ти праща бъдещето зов.*

*В съдбата празноти оставяй,
а не по белите листа
и там дебело подчертавай
главите, важните места.*

*И потоци се в неизвестност,
и стъпките си заличи:
тъй скрива се в мъглата местност
и вече нищо не личи.*

*След тебе утре всяка педя
усърдно ще изследват там,
но нespoлука от победа
недей да различаваш сам.*

*И тъй, компромиси да няма,
не се отказвай от целта*

*и пак живеј, живеј и само
живеј, и само — до смъртта.*

ЮЛИ

*Из къщи броди дух, захвана
да скърца, вдига трополак.
Сноват и сенки по тавана.
Из къщи броди върколак.*

*Обърква всичко, без почивка
мотае се напред-назад.
Събаря бялата покривка,
в кревата пъха се с халат.*

*Не се изтрил дори отвънка
и на разтворени врати
завеската — танцьорка тънка —
прихванал, вихром се върти.*

*И кой е този мил невежа?
Луд призрак и познайник стар?
О, пак е той, пак той, изглежда —
летовникът ни — отпускар.*

*Това е курортиста Юли,
дойде ни в къщи на нозе
и с бури — вече сте го чули —
под наем всички стаи взе.*

*Той цял е в лопуш, сякаш дрипав,
цял в репеи, в тополов пух,
през ниските прозорци рипва
и глас надига — като глух.*

*Раздърпан рошльо, чийто въздъх
кого със свежест не опи;*

*той — юлският упоиващ въздух,
дъхтящ на копър и липи.*

ЗА ГЪБИ

*За гъби е денят.
Шосе. Трева. Дъбрави.
И стълбове стърчат
отдясно и отляво.*

*От правото шосе
вървим към тъмнината.
Нозете ни са все
до глезени в росата.*

*Оскъдно слънце пак
в пънчушки и сърнели
през дебрите от мрак
с лъчи студени стреля.*

*Зад пъна гъби спят,
на пъна птица скача.
Какво, че няма път —
след своите сенки крачим.*

*А времето във власт
на есента е. Мръква.
И залезът до нас
така не се промъква.*

*Напълнени са пак
и чанти, и торбички,
а вътре пачи крак
са повече от всички.*

*Зад нас — стена — лесът
тъмнее неподвижно:*

*там здоров и прав деңят
умря скоропостижно.*

1956

ТИШИНА

*Лесът пронизан е с лъчи.
И ленти прах, се стрелкат косо.
Оттука, както си личи,
на кръстопът излиза лоса.*

*В леса — мълчание и мрак,
животът в глухата равнина
не е слънчасал сякаш пак,
а друго нещо е причина.*

*Наистина, ей там пред нас
спря самката и се снишиха
дърветата като в несвяст —
и затова така е тихо.*

*Тя хрупа пресен, сочен злак
и с хруст ластарите се белят.
Докоснал нейния гръбнак,
люлее се на клонче желъд.*

*Тинтява, лайкучка и бъз,
живовляк, бучиниш, звъника
стълпени са околоръст
и глътнали са си езика.*

*Потокът само в тоя час
в оврага, пълен с благозвучия,
ту шепне, ту надига глас —
цял свят да разбере за случая.*

*Звъни и в летния покой.
размирил просеки, дъбрави —*

*почти с човешки думи той
се мъчи нещо да разправи.*

КОПИ

*Що водни кончета прелитат,
сноват насам-натам оси.
Жени се смеят от колите,
вървят колхозници с коси.*

*Използват хубавото време,
сеното сбират и пластят;
копи — от къщи по-големи —
в полето привечер стърчат.*

*По залез изведнъж копата
започва да напомня хан
и ляга си нощта в кревата,
с люцерна дъхава постлан.*

*А щом зората засияе,
копата става сеновал,
където месецът нехаен
се е заровил и преспал.*

*И пак талига след талига
се нижат във по ранина
и недоспал, денят се вдига
в косата с плява и зърна.*

*По пладне пак лазурът блика,
пак греят облаци-копи
и дъхава като мастика
земята твоя дух крепи.*

ЛИПОВА АЛЕЯ

*Над входа — полукръгла арка.
Ливади, хълми, лес, жита.
Ограда — хлад и сумрак в парка
и дом със странна красота.*

*Липи по няколко обхвата
празнуват в здрачните алеи,
прегърнати през рамената,
двестагодишен юбилей.*

*Закриват свода с тежки грани.
Край тях — моравата с цветя.
И от пътеки очертани
пъстрее на квадрати тя.*

*Под клоните като в мазе е,
ни лъч дотук не е дошел
и само изходът светлее
като отвора на тунел.*

*Но дните пролетни възкръсват,
липите се изгубват в цвят
и пак със сянката разпръсват
неописуем аромат.*

*Минават хора с шапки летни
и вдишват, чак дотук дошли,
уханията пъстроцветни,
достъпни само за пчели.*

*Когато мирисът достига
сърцето — да го заплени, —*

*е съдържание на книга
с корици — цветните лехи.*

*Дървото тежка сянка стели,
почти затулен е домът
и цветовете — свещи бели, —
запалени от дъжд, горят.*

1957

КОГАТО РАЗВИХРИ СЕ

*Не езеро — огромно блюдо.
Зад него — облаци на път,
сурови, с блясъка на слюда,
подобно ледници искрят.*

*Със смяната на светлината
лесът променя колорит.
Ту цял гори, ту в мрачината
със сажди сякаш е покрит.*

*Щом облациите проредяват
и се покаже синева —
как празнично небето грее,
как буйства младата трева.*

*Утихва вятърът, разчистил
обляната от слънце вие.
Блестят окъпаните листи
подобно ярка стъклопис.*

*В прозорците на манастира
тъй в сънно бляскащи венци
навън, към вечността, се взират
царе, отшелници, светци.*

*Като че ли е храм просторът
и през прозореца му глас
с далечни отгласи от хора
понякога дочувам аз.*

*Природо, тайнствена вселена,
на твоята служба всеки ден,*

*усетил тръпка съкровена,
стоя от радост просълзен.*

ЕСЕНЕН ЛЕС

*Лесът е есенно брадясал.
И дреме в тишина и здрач.
Не го е от зори огласял
ни звяр, ни бухал, ни кълвач.*

*По залез слънцето навлиза
на пръсти сред леса смълчан
и все оглежда се: наблизо
не са ли сложили капан.*

*Мочури, ровове, осини
и мъх, и туфи, и ели,
и зад овразите пустинни
в селцето се дерат петли.*

*Един пресипнал се обади,
но после пак за дълго спре,
като че пита се: така де,
защо все той ще се дере.*

*Но нейде, пустошта разбишкар,
изкукуригва нов съсед
и като страж от своята вишка
се включва друг петел напет.*

*Гласът му глъхне като ехо.
И що петли един след друг
бодат жалони надалеко —
на изток, запад, север, юг.*

*Към синора, из гъсталака
лесът се втурва през глава,*

*за първи път съгледал сякаш
поля, простор и синева.*

ПОМРЪЗЛЕК

*Студено утро, слънце в димка —
подобно огнен стълб сред дим.
И аз като на лоша снимка
за него съм неразличим.*

*Дордето още е в мъглата
и над вира не блесне пак,
едва ме виждат дървесата
от ниския отсрещен бряг.*

*По-късно минувачът може
да стане ясен и за мен.
Студът покрит е с гъша кожа
и въздухът — наруменен.*

*Като с рогозки са постлани
пътеките, а местността
дъхти на скреж и на кочани
и вкочанява се пръстта.*

ЛОШО ВРЕМЕ

*Дъжд — и пътят в локви плава.
Вятър реже ги — стъкло.
И върбите гологлави
стриже яростно и зло.*

*Връщат се от погребение.
Падат листи, а встрани
трактор в пот влече с бумтене
осем дискови брани.*

*От нападалите листи
набразден е цял вирът
и листа, листа златисти
като кораби сноват.*

*Сее се дъждът през сито.
Вихър хуква с вой насам.
Сякаш всичко е покрито
в есента с позор и срам.*

*Сякаш клетки, поругани
са и врани и листа,
и дъжда, и урагана,
заплющели в есента.*

НОЩЕН ВЯТЪР

*Стихват песни пиянски и смях.
Утре трябва в зори да се става.
Гаснат лампите. Всички у тях
се прибраха накрай от забава.*

*Само вятърът щура се с вой
и все тъй по пътеката линка,
по която с момците и той
се завръщаше от вечеринка.*

*Спрял пред вратнята, гледа встрани.
Не обича той нощните свади.
Той готов е глава да склони
само спора с нощта да заглади.*

*Зад стоборите — пустош и сън.
Те се карат, огласяят полето.
Чули свадата, в тъмното вън
се тълпят любопитни дървета.*

ЗЛАТНА ЕСЕН

*Есен. Приказен чертог
зее празен в самотата.
Просеки в леса дълбок
се оглеждат в езерата.*

*Сякаш е изложба тук,
зали, зали, зали, зали;
ясен, трепетлика, бук —
колко злато са събрали.*

*Под венец, от злато цял,
младоженка е липата,
а с прозирен лек воал
крие нежен лик брезата.*

*В ями, в ровове пред мен
прести от листа червени...
Къщички в гъстак от клен —
сякаш в рамки позлатени.*

*Тук прегърнати стоят
септемврийските дървета,
по кората им денят
с кехлибарен зрак просветва.*

*Само стъпиш ли в овраг
и разбира се веднага —
шушнещата шума крак
ловко всекому подлага.*

*И в дълбоките алеи
ехо с ехото се гони*

*и по залез вишнев клей
се съсирва в небосклона.
Златна есен. Склад дълбок
с книги, накити, одежди,
чийто ценен каталог
вятърът студен разглежда.*

НОЩ

*Изнизва се, не чака
нощта — дордето смел
летец високо в мрака
нагоре е поел.*

*В мъглата той навлиза,
изгубва се, смален,
и става знак на риза
и кръстче от гоблен.*

*Под него нощни гари,
чужбински градове,
казарми и огняри,
казина, брегове.*

*Той тежка сянка мята
върз облака с крила.
Блуждаят сред мъглата
небесните тела.*

*И в страшен, страшен крен е
самият Млечен път —
неведоми вселени
го мамят и зоват.*

*В пространства безпределни
пак острови пламтят.
В мазета и котелни
огнярите не спят.*

*В парижките афиши
Венера или Марс*

*следят къде ли пише
за нов, пореден фарс.*

*И някой пак е буден
на стария таван,
в света блестящ и чуден
на бъдещето взрян.*

*Той нощната планета
за свой обект е взел,
като че ли небето
е главната му цел.*

*Не спи, не спи, творецо,
труди се до зори,
не спи като летеца,
като звезда гори.*

*Не спи, не спи — художник,
;а честен труд роден,
на вечността заложник,
на своето време в плен.*

1956

ИЗ ЦИКЪЛА „ВЯТЪР“

ЗЛОВЕЩ ХОРИЗОНТ — И ВНЕЗАПЕН...

*Зловещ хоризонт — и внезапен,
и в кърви — раненият здрач,
пламтят драскотини и капе
тъй кръв по нозе на косач.*

*Небето навред се поряза —
вещае несгоди, вражда.
Над блатото — дъх на желязо,
на гнила вода, на ръжда.*

*По пътя, в леса и в оврага,
на село, нашир и надлъж,
в небето такива зигзаги
предхождат поройния дъжд.*

*Когато над столица мракът
ръждив е и в кърви облян,
държавата мъки я чакат,
ще се разрази ураган.*

*Блок зърна небе разломено.
Предрече небесният склон
невиждана буря, промени,
велика стихия, циклон.*

*Блок чакаше тя да заблъска.
И влезе тя с пламенен щрих,
тя — страх и копнеж за развързка
в живота му, в дръзкия стих.*

1956

В БОЛНИЦАТА

*Стояха като пред витрина —
почти завирен тротоар.
Носилката внесоха, мина
и скочи отпред санитар.*

*И бързата помощ, извила
край входове, сгради, тълпи,
сред хаос от автомобили
в пламтящата нощ се стопи.*

*Милиция, улици, хора
проблясваха в нощния мрак.
А фелдшерката от умора
заклюма в ръка с амоняк...*

*Плющеше във дъжд и унило
шумеше самотен улук,
додето с реки от мастило
попълваха листа му тук.*

*Накрая бе сложен до входа,
бе пълно, не идеше сън —
повдигаше му се от йода
и духаше нейде отвън.*

*Прозорецът в своите квадрати
затворил бе късче простор.
В лица, коридори, халати
с тревога той впиваше взор.*

*Но в миг санитарката мярна,
от нейния вид жалостив*

*разбра — от ремонта навярно
не ще се измъкне той жив.*

*И хвърли пак поглед прощален
в прозореца с мръсен калкан,
той, сякаш от искра запален,
от нощния град бе огрян.*

*Там всичко пламтеше и горе
в зари бе небето, и с клон
напираше кленът да стори
на болния сетен поклон.*

*„О, как свършени са, боже,
делата ти — рече си той, —
стените и смъртното ложе,
градът и лицата безброй.*

*Аз взех сънотворното скрито
и плача сега примирен.
О, господи, как през сълзите
да видя, че ти си пред мен.*

*Какво, че не пада лъч ярък
над мене, как сладко така
се чувствам — безценен подарък
в пламтящата твоя ръка.*

*Завършвайки в тия постели,
усещам те с гаснеща кръв.
Държиш ме ти като изделие
и скриваш ме — пръстен в калъф.“*

1956

МУЗИКА

*Същинска кула бе домът.
Видях по стълбата кошмарна
роял двамина да влекат —
като камбана на звънарна.*

*Влечаха тежкия роял
над градското море разлято
подобно на свещен скрижал
към каменно високо плато.*

*И ето — той е настанен.
Градът с шума, с гърма, с вреснята
мълчи като в подводен плен
на дъното на времената.*

*Мъжът от шестия етаж
земята гледа от балкона —
светът, в нозете му лежащ,
е сякаш негов най-законно.*

*Засвири, върнал се, примрял,
не чужда нечия пиеса,
а своята мисъл, чист хорал,
и шушнец лес и гръмка мяса.*

*Импровизации — раскат,
нощ, пламъци и бъчви с пясък,
души самотни, тътнещ град,
порои, колелета, трясък.*

*Така на свещи, въдхновен,
забравил за живота хитър,*

*записва своя сън Шопен
на черния протрит пюпитър.*

*И изпреварил тоя свят
с цял век, над градските квартири,
над целия притихнал град
летеше грохот на валкирии.*

*Или сред залата в сълзи,
сред адски гръм и плясък трескав
страстта Чайковски разрази
на Паоло и на Франческа.*

СЛЕД ПАУЗАТА

*Преди три месеца на мен —
навън виелиците бели
на парка гол, незащитен
не бяха още налетели —*

*ми хрумна: буря вън реве
и тук ще съм като затворник
и с нови зимни стихове
ще пълня пролетния сборник.*

*Но дреболиите и тук
върхлитаха като лавина
и зимата, като напук,
изниза се наполовина.*

*Тогава аз разбрах все пак,
защо, осяла тъмнината
с пронизващи кристали сняг,
тя тъй се взираше в стъклата.*

*„Побързай!“ — шепнеше ми с глас
пресипнал, с устни посинели,
а моливите острех аз
и се шегувах неумело.*

*Дордето стихнал, примирен
пред лампата седях отрано,
тя, зимата, дойде при мен
и си отиде неразбрана.*

СНЯГ ВАЛИ

Сняг вали, сняг вали.
И протягат се цветята
към рояка зад стъклата
в млечноснежните мъгли.

Сняг вали. И смут, брожение.
И се втурват, и летят
стъпалата разкривени,
кривналият кръстопът.

Сняг вали, сняг вали.
Сякаш падат не парцали,
а тъй както в крѣпки цял е,
сводът ще се строполи.

Сякаш днес като чудак
там отгоре, от балкона,
в криеница небосклона
слиза на земята чак.

А пък дните си летят.
Коледа кога отмина,
и на Новата година,
гледай — иде ѝ редът.

Сняг вали, от бял — по-бял,
с тоя темп, в мъгла такава,
с тия стѣпки, тѣй ли вял,
или силно завалял
и животът отминава?

И годините ли в бяг

*се застигат — като сняг
и слова в стихотворение?*

*Сняг вали, вали, навял,
сняг вали и смут, смущение:
в минувача побелял,
удивените растения,
кръстопътя в преспи цял.*

1957

СЛЕДИ ПО СНЕГА

*Към залеза следи девичи
вървят през снежните поля.
Пътеката им криволичи
от махала до махала.*

*А татък е вървяло хлапе.
И слънчев лъч — лимонов сок —
снега успял е да накапе
и се е смръзнал в леден блок.*

*Като жълтък потекъл стине
върху черупка на яйце.
Следи от ски го срязват — сини —
на път към близкото селце.*

*Луната плава — блин в сметана —
и виж, че паднала накрай.
Шейна я гони запъхтяна,
но бяга пустият кравай.*

1958

ВСИЧКО СЕ СБЪДНА

*Залян е пътят с каша сякаш.
Вървиш встрани, сплескан цял,
и месиш лед и глина, жвакаш,
напредваш в плъзгавата кал.*

*Прелитне в миг креслива сойка
из брезовия рядък лес.
На недовършена постройка
той мяза отдалече днес.*

*И през разтрозите, оттатък,
аз виждам бъдното на длан.
И там животът без остатък
постигнат е и оправдан.*

*В леса навлизам. Ден — година.
Снегът се сляга вкоравен.
Цял свят ми сочи как да мина
и ехото приказва с мен.*

*Сред размразената долчинка,
снегът където е скопнял,
запява птичка под сурдинка
с две-три секунди интервал.*

*Като кутийка музикална
притихнал слуша я лесът —
отеква в тишина кристална
и бавно стапя се гласът.*

*И чувам как търчи потокът
в лъките земемерски чак*

*и хрускат стъпки, капки пльокат,
и пльосва от стрехите сняг.*

ОРАН

*Къде са гледките познати?
Земята в свода се преля.
Шахматни правилни квадрати
са ширналите се поля.*

*Бранувана е равнината,
тъй гладко е — като че ли
баир сравнен е със земята
или са минали с метли.*

*Край всеки синор
дърветата дълбоко си поемат дъх
и вдигат се в небето синьо,
зазеленели с нежен мъх.*

*И клена прах не го покрива,
и аз не зная тон по-чист
от оран светло-пепелива
и от прозирен брезов лист.*

1958

ПЪТУВАНЕ

Препуска с пълна пара влакът,
въртят се колелата с бяс.
И хвоест, и смолист е злакът,
и толкова неща ни чакат,
и гледат ни брези в захлас.
И стълбове край пътя тичат,
и вее къдрица момиче,
и пушекът така люти, че
нагарча въздухът край нас.
Свистят цилиндър и бутало,
ръчагът блъска и тресе
и сянката на ястреб вяло
пълзи край пътното трасе.
Машината въздиша, бяга
с калпак от дим, а тоя лес
тъй както и при Баба Яга —
като че ли ни адска тяга,
ни суматоха го засяга —
стои и дреме и до днес.
А някъде там град след град
се мяркат все така далече,
където влаковете вечер
докарват, уморени вече,
новопристигнал пъстър свят.
И там от мъничките гари
текат тълпите на вълни —
кондуктори, железничари,
чиновници, мъже, жени.
И ето го — иззад ограда
изскочил, тръгва и оттук,
разблъскал каменни грамади
от кубове — един връз друг, —

*афиши, ниши, стрехи, сгради,
театри, клубове, площади,
градинки, улици, липи,
дворове, входове, тълпи,
квартири, стълбища, обяви,
където всичко ври, кипи
от страст светът да се преправи.*

1956

ЖЕНИТЕ В ДЕТСТВОТО

*В мойто детство — все още го помня —
ще проточиш в прозореца врат,
а отвън, като в каменоломня,
под дърветата сумрак и хлад.*

*Тротоари, паваж, сутерени,
вляво църквата с обло кубе —
от тополи, в два реда стълпени,
всичко в сянка потънало бе.*

*В парка глухи пътеки се вият
и се крият от всичко в света
и извечната женска стихия
със загадъчност пълни бита.*

*При съседските щерки, гълчейки,
рой приятелки идват със смях,
а черьомуха с цъфнали вейки
вън прозорците бърше от прах.*

*Или гневни старици, обзети
от стремеж да гълчат, да кълнат,
извисяват се — както дървета
край градинките градски стърчат.*

*Женска глъч — като бич тя терзае,
но след време ще се убедиш,
че нелека наука страстта е,
че е подвиг — да боготвориш.*

*Всички, зърнал ги някъде, мигом
и отдавна на другия бряг,*

*всички тук — нека бог поживи ги,
аз длъжник съм на всяка от тях.*

1958

НОБЕЛОВАТА НАГРАДА

*Аз съм като звяр в обсада.
Нейде — хора, воля, ден,
а след мене — вой, нападат,
аз отвред съм обграден.*

*Тъмен лес, вълни се мътят,
ствол на рухнало дърво.
И отрязан ми е пътят.
Нека — все ми е едно.*

*И каква направих пакост?
Аз — убиец, негодяй?
Зарад мен в света оплакват
моя хубав роден край.*

*Но и тъй, почти пред гроба,
вярвам, близък е денят —
чело подлости и злоба
пред доброто ще сведат.*

СЛЕД ФЪРТУНАТА

*Щом утихне фъртуната — вредом
пак спокойствие снежно цари.
Към реката отсреща аз гледам,
вслушан в детските зимни игри.*

*Аз греша, не съм прав за мнозина,
дали лудост не ме заслепи.
Като гипсова мъртва богиня
на земята във зимата спи.*

*А отгоре се радва небето
на слепените мъртви очи.
Всичко в сняг е: и двор, и дървета,
вече клонка дори не личи.*

*Буци лед, земен насип и прелез,
релси, ров и перон, и ели
са с безупречни форми и прелест,
без неравности и без ъгли.*

*Нощем, тъкмо унасяш се сладко,
и пак скачаш, от радост обзет,
този свят да положиш в тетрадка,
да го вместиш в единствен куплет.*

*Както спят под покривката чиста
храсти, дънери там по брега —
тези стрехи да легнат на листа,
този град, този свят под снега.*

СЛЕД БУРЯТА

*Все още с буря пълен е простора.
Пак всичко живо диша като в рай.
Свесла развесва люляк росноморав,
да всмуче жадно свежестта докрай.*

*Как всичко оживяло е. Водата
в улуците побира се едва,
но вече просветляват небесата —
зад черен облак грейва синева.*

*Ръката на художника — всесилна —
от всяко нещо смъква прах и кал.
Той нов живот сред своята багрилня
на днешно и на минало е дал.*

*И с бурята отива си навеки
от нашия живот полувекът.
Светът не е под негова опека,
на бъдното се дава вече път.*

*И не преврати, нито сътресения
разчистват път за утрешния ден,
а бури, щедрота и откровения
на нечий дух, за миг възпламенен.*

ЕДИНСТВЕНИТЕ ДНИ

*Отдавна помня тия дни
на зимното слънцестоене —
едни и същи, все едни,
макар изпълнени с промени.*

*Напираха един след друг
чак от самото си начало —
единствените сякаш тук,
когато времето е спряло.*

*Аз всичко спомням си под ред:
изпита, зимата тънее,
вън киша, капе, буци лед
и слънцето на тях се грее.*

*И влюбените като в сън
един към друг са устремени
и птичите къщурки вън
димят на слънце, запотени.*

*И сънните стрелки пълзят
едва-едва по циферблата,
от век по-дълъг е денят
и нямат, нямат край обятията.*

Издание:

Борис Пастернак. Стихотворения
Подбор и превод от руски: Кирил Кадийски
Издателство „Захарий Стоянов“
Поредица: Ars Poetica
Редактор: Андрей Андреев
Графичен дизайн и корица: Петър Добрев
Коректор: Петя Богомилова
Печат: „Образование и НАУКА“ ЕАД
Формат 16/60/90. Печатни коли 12

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.